

ΜΑΡΙΑ
ΜΑΡΣΕΛΟΥ

ΕΠΙ ΚΙΝ ΔΥ ΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Επικίνδυν**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Μαρσέλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κατερίνα Σταματοπούλου

© Μαρία Μαρσέλου, 2022

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Magdalena Russocka, Ildiko Neer / Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4609-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4610-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΑΡΙΑ ΜΑΡΣΕΛΟΥ

Με ήλιο και βροχή ακόμα και με χιόνι πάντα ήσουν εκεί...
Έμπαινες στο σπίτι και μου έλεγες με το λαμπερό χαμόγελό σου:
«Πήγαινε, παιδί μου, να γράψεις, είμαι εγώ εδώ τώρα,
μην ανησυχείς για τίποτα...»
Και εγώ, μαμά, δεν ανησύχησα στιγμή γιατί ξέραμε,
εγώ και ο άντρας μου, ότι για τις ώρες που θα λείπαμε το παιδί
μας ήταν στα καλύτερα χέρια.
Σε ευχαριστώ και σε ευγνωμονώ μέσα από την καρδιά μου.
Με όλη μου την αγάπη στη μαμά μου την Ελένη, που χάρη
στην πολύτιμη βοήθειά της γράφτηκε αυτό το βιβλίο.
Και στον γιο μου Ραφαήλ, που είναι η κινητήρια δύναμή μου για
ό,τι κάνω... Παιδί μου, σε αγαπώ πολύ, πάρα πολύ...

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΗΛΕΚΤΡΑ

Η ζωή μου είναι σαν τις διαφημίσεις που βλέπω στην τηλεόραση. Το έχω προσπαθήσει πολύ για να το πετύχω.

Ξυπνάω στις έξι το πρωί, κάνω διαλογισμό, έπειτα ντύνομαι στα γρήγορα και πάω για τρέξιμο μία ώρα. Στα αυτιά μου ηχεί δυνατά ανεβαστική μουσική. Αφού ιδρώσω για τα καλά, επιστρέφω στη βάση μου και κάνω ντους. Έπειτα φτιάχνω ένα ενδυναμωτικό πρωινό – κουάκερ, αυγά και χυμό πορτοκάλι. Τρώω καθώς χαζεύω τα νέα της ημέρας στα σάιτ και παράλληλα τσεκάρω τα μέιλ μου. Αφού τελειώσω φοράω τα επίσημα ρούχα της δουλειάς, τα οποία με δείχνουν άψογη επαγγελματία, και φεύγω απευθείας για το γραφείο μου.

Η αλήθεια βέβαια είναι ότι στις διαφημίσεις που βλέπω το παζλ της τέλειας ζωής το συμπληρώνει ο όμορφος σύζυγος που διαβάζει εφημερίδα καθώς πίνει γαλλικό μοσχομυριστό καφέ. Φυσικά κάπου στο πλάνο υπάρχει και ένα χαριτωμένο μωρό που κάθεται στο καρεκλάκι του ήσυχου ενώ παίζει με τα πολύχρωμα παιχνιδάκια του.

Στην περίπτωσή μου αυτή η ιδανική εικόνα δεν ισχύει. Η ζωή μου είναι τέλεια ή, τέλος πάντων, σχεδόν τέλεια ως έχει, δηλαδή δίχως σύζυγο και παιδί.

Υπάρχει κάποιος στη ζωή μου, μόνιμη σχέση, ο οποίος θέλει να συμπληρώσει τα κομμάτια του παζλ που λείπουν. Στην αρχή το ήθελα και εγώ, πλέον δεν ξέρω. Ήμουν πολύ ερωτευμένη, τώρα πια δεν είμαι. Ο έρωτας ξεφούσκωσε και έγινα ρουτίνα, συνδυαστικά φυσικά με τη συντροφικότητα και την πολυπόθητη αγάπη. Καθυστερώ τον γάμο. Με τρομάζει το μέλλον. Εντάξει, δεν έχω και το καλύτερο παράδειγμα από τους γονείς μου, είναι λογικό να φοβάμαι.

Χθες είχα δύσκολη μέρα. Από το πρωί που σηκώθηκα η πεσιμιστική διάθεση του καιρού με παρέσυρε. Ήταν ένα υγρό πρωινό, η βροχή τύλιγε την πόλη σε ένα γκρι τούλι, ο αέρας που φυσούσε μανιασμένα με έκανε να επιθυμώ να κλειδωθεί στο σπίτι μου και να κουκουλωθώ με τα παπλώματα. Όμως, σαν καλορυθμισμένο ρομπότ, ακολούθησα πιστά το πρόγραμμά μου, το οποίο κάποιες φορές πραγματικά απεχθάνομαι.

Παρακαλούσα να ακυρωθούν όλα το ραντεβού, έτσι ώστε, δίχως ενοχές, να βουλιάξω στην ελκυστική αυτολύπησή μου στην οποία με είχα παγιδεύσει. Ίσως να ήμουν η μόνη που είχε επηρεαστεί από τον καιρό, διότι όλα γύρω μου λειτουργούσαν άψογα και δυστυχώς τίποτα δεν ακυρώθηκε. Μεταξύ άλλων είχα να δείξω ένα ακίνητο προς πώληση στον παραλιακό δρόμο της Γλυφάδας. Συνεπής και τελειομανής στα όρια της εμμονής, έφτασα στο προκαθορισμένο ραντεβού στο παραλιακό διαμέρισμα. Το σπίτι ήταν ένα ρετιρέ οροφδιαμέρισμα είκοσι μέτρα από τη θάλασσα με θέα που φτάνει ως την Αίγινα και με το εσωτερικό του εξίσου εντυπωσιακό. Τα καλύτερα υλικά, μίνιμαλ, αριστοκρατικό, καινούργιο. Όταν αντίκρισα τον υποψήφιο αγοραστή η διάθεσή μου μεμιάς άλλαξε και η ανούσια μέρα μου απέκτησε λόγο ύπαρξης. Ήταν αληθινά

σπάνιο για μένα να γοητευτώ με κάποιον από την πρώτη ματιά. Δυστυχώς όμως δεν μπορώ να πω ότι ήταν αμοιβαίο, και ας έκανα ό,τι μπορούσα για να τον σαγηνεύσω. Ήταν εσωστρεφής, βιαστικός και διεκπεραιωτικός απέναντί μου. Καθώς τον πήγαινα από δωμάτιο σε δωμάτιο δείχνοντάς του το σπίτι, εκείνος δεν εξέφρασε ίχνος ενθουσιασμού, ούτε για τη θέα, ούτε για το σπίτι, ούτε καν για εμένα...

Έχω συνηθίσει να ασκώ επιρροή στους άντρες και ιδιαίτερα στους ώριμους και τους ασυνόδευτους. Πάντα φοράω ψηλές πανάκριβες γόβες, οι οποίες, πέραν του ότι μου χαρίζουν το επιθυμητό ύψος, είναι και απόλυτα σέξι. Έχω ξοδέψει μια μικρή περιουσία σε αυτά τα παπούτσια, και φυσικά είναι αυτονόητο ότι τα έχω σε όλα τα χρώματα και σε κάθε απόχρωση. Τα μακριά σκούρα μαλλιά μου πάντα τραβούν τα βλέμματα, όπως επίσης και οι κομπές φούστες που φοράω, οι οποίες τονίζουν το ελκυστικό αν και μικροκαμωμένο κορμί μου. Όταν πρόκειται να συναντήσω κάποιον πελάτη είμαι άψογη εμφανισιακά. Είναι ένα όπλο αδιαμφισβήτητο η εμφάνιση και το εκμεταλλεύομαι όσο και όπως μπορώ. Δεν είναι λίγοι οι άντρες που αγόρασαν ή νοίκιασαν σπίτια, γραφεία, ακόμα και ολόκληρα κτίρια από εμένα μόνο και μόνο για να με δουν να λικνίζω το κορμί μου όλο χάρη καθώς βαδίζω μπροστά τους, δείχνοντάς τους ξανά και ξανά τους ίδιους χώρους. Όλα αυτά βέβαια με μέτρο, απολύτως τυπικά και επαγγελματικά. Μια στο καρφί και μια στο πέταλο, έλεγαν οι παλιοί και λογικά κάτι θα ήξεραν...

Σε γενικές γραμμές διασκεδάζω στη δουλειά μου και την απολαμβάνω. Ωστόσο χθες εκνευρίστηκα με αυτόν τον άντρα. Καθώς του εξηγούσα για την ενδοδαπέδια θέρμανση τελευταίας γενιάς με όση σαγήνη διέθετα, ναι, αν το θες, μπορείς να σαγηνέψεις ακόμα και αν μιλάς για πατώματα, το κι-

νητό του ξεκίνησε να χτυπάει με έναν ενοχλητικό διαπεραστικό ήχο, και εκείνος μου έκανε απότομα νόημα να πάψω να μιλάω. Η αιφνιδιαστική κίνησή του μου έκοψε τη φόρα. Απομακρύνθηκε γρήγορα από το δωμάτιο και βγήκε στο μπαλκόνι για να μιλήσει με άνεση. Έπειτα από λίγο επέστρεψε και μου είπε ότι έπρεπε να φύγει.

«Θα το σκέφτω για το ακίνητο και θα επικοινωνήσω με το γραφείο σας. Ευχαριστώ».

Πριν καν προλάβω να απαντήσω, είχε εξαφανιστεί. Βίωσα την απόλυτη γείωση. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωσα ότι ήμουν σε κάποιον εντελώς αδιάφορη. Η απόμακρη στάση του και ο υποτιμητικός τρόπος του απέναντί μου ενίσχυσαν την πρωινή καταθλιπτική μου διάθεση. Αναρωτήθηκα ποιος ήταν και πήρα τηλέφωνο στο γραφείο για να μάθω λεπτομέρειες. Μου είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον, άλλωστε δεν ήμουν μαθημένη στην απόρριψη.

Η κοπέλα που έχω στη γραμματεία δεν ήξερε κάτι πέρα από τα στοιχεία που είχα και εγώ. Μου πέρασε από το μυαλό να την απολύσω αλλά τη λυπήθηκα – *ας της δώσω άλλη μία ευκαιρία*, σκέφτηκα μεγαλόκαρδα.

«Σου έχω πει να ρωτάς πάντα από πού έχουν μάθει για το γραφείο. Είναι συστημένοι από πελάτη μας, μας βρήκαν από το ίντερνετ, από πού;» της είπα απότομα και της το έκλεισα καθώς άκουγα την αδύναμη, φοβισμένη φωνή της να προσπαθεί να μου απολογηθεί. «Ηλίθια», μονολόγησα. Έβαλα το ονοματεπώνυμό του στο Google και ξεκίνησα το ψάξιμο. Προς μεγάλη μου έκπληξη δε βρήκα τίποτα στα κοινωνικά δίκτυα για εκείνον. Αναζητούσα κάποιο στοιχείο, οτιδήποτε.

Το βράδυ το πέρασα με ένα βιβλίο στο χέρι, το οποίο διάβαζα με το ζόρι. Στριφογυρνούσε αυτός ο άντρας στο μυαλό μου. *Μα ποιος ήταν, από που ερχόταν;* Διεύθυνση δεν εί-

χε γράψει στο χαρτί που είχε υπογράψει. Μόνο το ονοματεπώνυμο και τον αριθμό ταυτότητάς του είχε συμπληρώσει. Δημήτρης Βικελίδης. Εγώ στο μυαλό μου τον αποθήκευσα ο άγνωστος.

Έφερα την εικόνα του στη θύμησή μου. Ψηλός, γεροδεμένος, με φαρδιές πλάτες, γκριζομάλλης, το πολύ σαράντα, τα μάτια του έντονα, βαθύ βλέμμα. Μου φάνηκε ότι αν χαμογελούσε θα είχε λακκάκια. Δε φορούσε βέρα, αυτό το έλεγα με το που τον είδα. Το ντύσιμό του ήταν άνετο – φόρμα, αθλητικά, μακό φαρδύ μπλουζάκι. Ήταν το ντύσιμο κάποιου που δεν προσπαθεί να γίνει κάτι, και αυτό επειδή πολύ απλά ήδη είναι. Το πανάκριβο ρολόι στον αριστερό του καρπό μαρτυρούσε την οικονομική του επιφάνεια. Ήταν ελκυστικός με όλη τη σημασία της λέξης. Ήταν το είδος του άντρα που όταν θα τον έβλεπε μια γυναίκα θα ονειρευόταν επιτόπου ερωτικές στιγμές μαζί του, παθιασμένες άγριες νύχτες, γεμάτες απόλαυση και αχαλίνωτο σεξ. Δε διαφέρω από τις υπόλοιπες γυναίκες.

Η Ηλέκτρα ήταν τριάντα ετών. Θα μπορούσε βέβαια κάποιος να υποθέσει ότι ήταν είκοσι πέντε, και άλλος τριάντα οκτώ. Της άρεσε να παίζει με αυτό, κάποιες φορές με θράσος έλεγε στο ίδιο άτομο τη μια μέρα την αληθινή της ηλικία και την επομένη μια άλλη, ανάλογα με τη διάθεσή της. Το αστείο ήταν ότι κάθε φορά έπειθε.

Από κάποια στιγμή και έπειτα και την ίδια δεν την ένοιαζαν τα χρόνια. Η ηλικία ήταν απλώς ένας αριθμός, δεν είχε καμία σημασία ποιος αριθμός. Ένιωθε καλά με το σώμα της και με την εμφάνισή της γενικότερα, αλλά κυρίως ένιωθε καλά με τον χαρακτήρα της. Είχε αποβάλει ανασφάλειες, αδυναμίες και ζήλιες, ή τουλάχιστον έτσι νόμιζε. Κάθε μέρα που περνούσε πρόσθετε στην αυτοπεποίθησή της μια δύναμη η οποία οφειλόταν στην ευφυΐα και την παρατηρητικότητα της. Ένα από τα στοιχεία του χαρακτήρα της ήταν ότι λάτρευε να χειραγωγεί τους ανθρώπους και κυρίως τους άντρες, έκανε έρευνες πάνω σε αυτό. Διάβαζε βιβλία, έψαχνε στο Ίντερνετ και έβλεπε συνεντεύξεις και βιογραφίες επιτυχημένων γυναικών που θαύμαζε και την ενέπνεαν. Δεν έβρισκε αδύναμους ανθρώπους για να πειραματιστεί, αντιθέτως, επέλεγε έξυπνους, όμορφους, μορφωμένους, επιτυχημένους άντρες. Είχε μια θεωρία την οποία επαναλάμβανε συχνά στις

φίλες της: «Όλοι έχουμε τα κουμπιά μας», έλεγε. Εκείνες απορούσαν: «Γιατί τη θέλουν όλοι, γιατί φέρεται πάντα έξυπνα και φεύγει την κατάλληλη στιγμή, ενώ εμείς μένουμε και παρακαλάμε; Γιατί δεν καψουρεύεται, γιατί δεν πονάει, γιατί δεν κλαίει, γιατί δε γίνεται λιώμα από το ποτό; Μια γλυκιά κοπέλα είναι όπως όλες μας, τι το ξεχωριστό έχει;» Αυτά συζητούσαν φουρκισμένες πίσω της, αλλά και μπροστά της, μην αντέχοντας άλλο την αδικία που έπαιζε η μοίρα εις βάρος τους. Εκείνη απαντούσε με ειλικρίνεια: «Είστε αδύναμες και δεν πιστεύετε στον εαυτό σας». Οι φίλες της είχαν δίκιο, πράγματι η Ηλέκτρα δεν ήταν ούτε η πιο όμορφη, ούτε η πιο μορφωμένη, είχε όμως κάτι που μαγνήτιζε. Ήταν το βλέμμα της, το χαμόγελό της, ή μήπως ήταν η αυτοπεποίθησή της; Κανείς δεν μπορούσε να πει με σιγουριά. Εκείνη όμως ήξερε. Γνώριζε καλά την τέχνη της σαγήνης και απολάμβανε το παιχνίδι της. Ήταν έξυπνη και σχεδίαζε τις κινήσεις της λεπτομερώς. Ό,τι και να έβαζε στο μυαλό της πάντα θα το εκπλήρωνε με επιτυχία.

Θα ήθελε τα μάτια της να είναι μπλε σαν της θάλασσας, όμως δεν ήταν. Ήταν σκούρα, μαύρα. Σκοτεινά μάτια. Γύρω γύρω οι βλεφαρίδες της πυκνές, κατάμαυρες. Όταν κοίταζαν κάποιον ήταν σαν να τον στόχευαν απευθείας στην καρδιά, το βλέμμα της ανεξιχνίαστο, οι σκέψεις της απροσπέλαστες.

Αυτό που λάτρευαν οι άντρες στην προσωπικότητά της ήταν η ανεξαρτησία και η ευθύτητά της. Το κυριότερο απ' όλα όμως ήταν η θηλυκότητά της, τα ερωτικά λόγια της, οι διαλεγμένες λέξεις που πρόσφερε απλόχερα ανυψώνοντας κάθε αρσενικό που βρισκόταν στον δρόμο της. Το έκανε με ειλικρίνεια και γενναιοδωρία. Όμως αυτό έμπλεκε περισσότερο τα πράγματα. *Πώς γίνεται να είμαι ελκυστικός, έξυπνος, γοητευτικός όπως λέει και να με αφήνει για να δει σινεμά με*

τη φίλη της ή για να πάει μόνη της για τρέξιμο στο άλσος; Γιατί δε ζηλεύει που θα βγω μόνος μου με τους κολλητούς μου, γιατί δε με τρελαίνει στα μηνύματα ή στα τηλεφωνήματα, όπως κάνουν όλες; Αφού είμαι όλα αυτά, μπορεί να με προσεγγίσει κάθε γυναίκα, είμαι κελεπούρι, αναρωτιούνταν. Μάλιστα, κάποιοι τη ρωτούσαν ευθέως. «Ό,τι είναι να γίνει θα γίνει», απαντούσε η Ηλέκτρα μυστηριωδώς και τα μαύρα ελαφίσια μάτια της εστίαζαν στις χαρές του δάσους που την περίμεναν.

Όταν είχε χρόνο της άρεσε να περπατάει στο κέντρο της Αθήνας. Η αυθεντικότητα των Αθηναίων συνδυαστικά με τους ανθρώπους από διάφορους πολιτισμούς που συναντούσε την έκαναν να ταξιδεύει. Περπατούσε στην Πανεπιστημίου, στην 3ης Σεπτεμβρίου, στο Κολωνάκι, δίχως συγκεκριμένο προορισμό, και αυτό ήταν κάτι που λάτρευε γιατί αισθανόταν ελεύθερη. Μπορούσε να τριγυρνάει μόνη της αρκετές ώρες. Κοιτούσε τον κόσμο και έπλαθε ιστορίες στο μυαλό της· πώς τρώνε, πώς κοιμούνται, πώς βγαίνουν, τι διαβάζουν, πώς διασκεδάζουν, πώς κάνουν έρωτα. Άλλους φανταζόταν με μεγάλη ευκολία και άλλους με τρομερή δυσκολία. Είχε διαπιστώσει ότι η ομορφιά δεν έπαιζε κανένα ρόλο στην απόδοση της φαντασίας της. Για την Ηλέκτρα μια γυναίκα με αδιάφορη εμφάνιση αλλά με γλυκό χαμόγελο μπορεί να είχε ευτυχισμένη ζωή. Ένας μέτριος άντρας με εκφραστικά μάτια ίσως ήταν επιτυχημένος σεξουαλικά. Φυσικά αυτό δε σήμαινε ότι μόνο οι απλοί άνθρωποι ήταν χαρούμενοι, απλώς είχε καταλήξει ότι η τέλεια εξωτερική εμφάνιση δεν ήταν απαραίτητη προϋπόθεση. Υπήρχαν κάποιοι όμορφοι άνθρωποι που δεν είχαν χρώμα, δεν τους τύλιγε κανένας ερωτισμός, κανένα μυστήριο, καμία γοητεία. Ήταν όλα με τέτοια τάξη βαλμένα στο σώμα και στο πρόσωπό τους, που θεωρούσε ότι κά-

πως έτσι θα ήταν στη ζωή και στο κρεβάτι τους. Υπήρχαν όμως και κάποιοι άλλοι άνθρωποι, οι «τέλειοι ατελείς», έτσι τους είχε ονομάσει, που ήταν εμφανές ότι η φύση τούς είχε προικίσει γενναιόδωρα σε όλα. Περπατούσαν και η χάρη τους σε συνδυασμό με τον ερωτισμό τους εξέπεμπαν ισχυρές δονήσεις, η αύρα τους την παράσερνε και τους παρατηρούσε.

Επίσης απολάμβανε να κάθεται σε καφέ μόνη της και να διαβάξει βιβλία. Την αγάπη της για το διάβασμα την είχε κληρονομήσει από τη μητέρα της, την Ερατώ. Κάποιες φορές άφηνε το βιβλίο από τα χέρια της και χανόταν στον εσωτερικό της κόσμο για ώρα. Εκείνες τις στιγμές την κατέκλυζε ευγνωμοσύνη και νοερά ευχαριστούσε τον Θεό για την πληρότητα που ένιωθε. «Περίεργη κοπέλα» θα έλεγε όποιος την ήξερε έστω και λίγο.

ΗΛΕΚΤΡΑ

Είναι στιγμές που δεν ξέρω τι συμβαίνει μ' εμένα. Ενώ όλα φαινομενικά είναι υπέροχα στη ζωή μου, εγώ νιώθω να βουλιάζω όλο και πιο βαθιά. Είναι μέρες που απολαμβάνω το κάθε λεπτό και είμαι ευγνώμων για ό,τι με περιβάλλει. Νιώθω παραπάνω από τυχερή για την καλή μου υγεία, τη δουλειά μου, τους γονείς μου, τον Στέφανο, τις φίλες μου, το σπίτι μου. Τα πρωινά –μετά το τρέξιμο– γράφω λίστες ευγνωμοσύνης και, πραγματικά, όταν το κάνω, πλημμυρίζω από αισιοδοξία. Όμως είναι και οι άλλες μέρες, οι σκοτεινές, όταν ξυπνάει μέσα μου το θηρίο, το ανικανοποίητο με τυλίγει, και κανένα εργαλείο αυτοβοήθειας και αυτοεξέλιξης δεν μπορεί να με συνεφέρει. Είμαι σε άρνηση, όλα είναι μαύρα.

Ο άγνωστος, δηλαδή ο Δημήτρης, ήθελε να ξαναδεί το σπίτι, όπως μου είπε η κοπέλα από το γραφείο, που με ενημέρωσε για το ραντεβού. Όταν το άκουσα ένιωσα μια εφελβική ταραχή. *Τι ωραία που θα ήταν να αισθανόμουν έτσι και για τον Στέφανο.* Άφησα στην άκρη αυτές τις σκέψεις – πραγματικά δεν είχα τον χρόνο να αναλύσω το γιατί και το πώς φτάσαμε σε αυτό το αδιέξοδο. Κάποτε πράγματι καρδιοχτύπουσα για εκείνον, έπειτα από δυο χρόνια σχέσης όμως δε

συμβαίνει. Έτσι είναι η ζωή, τι να κάνουμε τώρα, μου είπα κυνικά... Το ραντεβού είχε οριστεί σε δύο μέρες.

Αδημονούσα να τον συναντήσω. Σκεφτόμουν τι να φορέσω, πώς να βαφτώ, ήθελα επιτέλους να με δει. Την προηγούμενη φορά δεν τα είχα καταφέρει. Ίσως το επίσημο ένδυμα της κυριλέ και επιτυχημένης μεσίτριας που φορούσα στην πρώτη μας συνάντηση να ήταν λίγο έως πολύ παρωχημένο. Εκείνος έδειχνε να είναι από τζάκι και ίσως κατάλαβε τις μικροαστικές καταβολές μου. Αργυρούπολη, δημόσιο σχολείο, κατασκήνωση στον Άγιο Ανδρέα. Όχι, δε θέλω να φαίνεται η αλήθεια μου, δε μου αρέσει αυτή η βιτρίνα, θέλω να την αποτινάξω, να την εξαφανίσω.

Θυμάμαι τον πατέρα μου να με παρατηρεί σκεπτικός πριν από κάποια χρόνια.

«Είσαι μία μείξη όλων μας. Είσαι η μάνα σου, εγώ, η Σταματίνα...» είχε πει.

«Αυτό είναι καλό ή κακό; Δείχνεις προβληματισμένος...» του είχα απαντήσει χαμογελώντας καθώς έβαφα τα νύχια μου.

«Ελπίζω να είναι καλό...» ίσα που είχε ακουστεί η φωνή του. Ήξερα ότι εάν απαντούσε ειλικρινά θα έλεγε: «Είναι επικίνδυνο». Αλλά δεν το είπε.

Στην παρούσα φάση πάντως ήμουν σίγουρα η θεία μου η Σταματίνα και έψαχνα πανικόβλητη τι να φορέσω για να τον γοητεύσω. Επέλεξα ένα απλό τζιν σε γραμμή σίγκαρετ, ένα πουκάμισο μεταξωτό σε κρεμ απόχρωση και γόβες με χαμηλό τακούνι στο χρώμα του δέρματος. Τα μαλλιά μου τα άφησα λυτά. Κοιτάζοντας το είδωλό μου στον καθρέφτη μού θύμισα τη μητέρα μου. Σίγουρα είχα κληρονομήσει τα μάτια, τα μαλλιά και το σώμα της, μόνο που δεν ήμουν ψηλή όπως εκείνη, δυστυχώς είχα πάρει το ύψος από το σόι του πατέρα

μου. Έβαλα το άρωμά μου και έφυγα, ανυπομονούσα για αυτή τη συνάντηση.

Τον περίμενα μέσα στο σπίτι, όμως είχε αργήσει αρκετά και είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι. Όταν το κουδούνι επιτέλους χτύπησε, φόρεσα το πιο γλυκό χαμόγελό μου και πήγα να ανοίξω.

Κοιτάζοντάς τον η συγκλονιστική γοητεία του με τύλιξε σε ένα πέπλο επιθυμιών. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι αυτό που απουσίαζε από τη ζωή μου, μήνες τώρα, ήταν η απόλαυση. Μου έλειπε η πηγαία απόλαυση. Σκέφτηκα ότι, εάν μου την έπεφτε εκείνη τη στιγμή, θα ήμουν απολύτως διαθέσιμη – εύκολη. Αυτός ο τύπος, ο άγνωστος, όπως τον αποκαλούσα, ήταν πράγματι εξωτικό φρούτο για εμένα. Σχεδόν πάντα επέλεγα συνομήλικούς μου ενώ αυτός ήταν σχεδόν μια δεκαετία μεγαλύτερός μου. Έδειχνε επιτυχημένος και πλούσιος, σίγουρος για τον εαυτό του. Το αμάξι του μόνο στοίχιζε όσο ένα δυάρι στο Παγκράτι, τα χέρια του ήταν μεγάλα και σκληρά, έδειχναν ότι είχε δουλέψει στη ζωή του ή ότι του άρεσαν τα σπορ. Τραγελαφική αντίθεση.

«Καλησπέρα σας, λυπάμαι που άργησα. Δε θα σας καθυστερήσω», είπε τυπικά και με προσπέρασε, ήμουν και πάλι διάφανη. «Θα ήθελα να δω άλλη μια φορά το σπίτι και να μου δείξετε το υπόγειο πάρκινγκ και την αποθήκη, γιατί την περασμένη φορά δεν προλάβαμε». Κάτι στο αυτάρεσκο ύφος του πρόδιδε ότι του άρεσαν πολύ οι γυναίκες, αν και απέναντί μου παρέμενε απόλυτα απόμακρος.

«Καλησπέρα σας, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα», είπα χαμογελώντας με άνεση και συμπλήρωσα: «Μήπως να μιλάμε στον ενικό καλύτερα;» τον κοίταξα απευθείας στα μάτια για μια φευγαλέα στιγμή.

«Ό,τι νομίζεις», μου απάντησε αδιάφορα δίχως να αντα-

ποκριθεί στο συγκαλυμμένο κάλεσμά μου. Για ακόμη μια φορά ένιωσα την παγωμένη απόρριψη να με διαπερνά. Είχα θυμώσει. Έριξε μια ματιά στο σπίτι και έπειτα πήγαμε στο υπόγειο πάρκινγκ, του έδειξα τις δύο θέσεις που αντιστοιχούσαν στο διαμέρισμα και έπειτα πήγαμε και στην αποθήκη, με εκείνον πάντα να κοιτάζει ανέκφραστα γύρω του.

«Πώς σου φαίνεται;» τόλμησα να ρωτήσω.

«Συμπαθητικό. Θα σας ενημερώσω αύριο για το αν θα το αγοράσω», απάντησε κόβοντάς μου κάθε προσπάθεια για επικοινωνία.

Δεν το συνέχισα, άγγιζε τα όρια της αδιακρισίας το να επιμείνω με ερωτήσεις προς έναν τόσο αρνητικό άνθρωπο. Ένωθα αμήχανα, ήταν σαν να ήμουν δεκαπέντε χρόνων και να είχα βρεθεί τυχαία σε ένα δωμάτιο μόνη με τον πιο ωραίο του σχολείου. Δεν ήξερα πώς να φερθώ. Προτίμησα να σιωπήσω.

Στο ασανσέρ έκανα ότι κάτι έβλεπα στο κινητό μου νιώθοντας άβολα από τη σιωπή μου, με την άκρη του ματιού μου όμως τον έπιασα να κοιτάζει το στήθος μου απροκάλυπτα μέσα από τον μεγάλο καθρέφτη. Τα βλέμματά μας συναντήθηκαν και πήρα θάρρος, με κατέκλυσε μια παράλογη παρόρμηση που όμοιά της δεν είχα βιώσει ποτέ. Έκανα ένα βήμα και τον πλησίασα, τον άγγιξα με το κορμί μου προκλητικά. Εκείνος σάστισε, τον κοίταξα βαθιά στα μάτια και τρίφτηκα πάνω του σαν γάτα, γρήγορα βρήκε την αυτοκυριαρχία του και χαμογέλασε περιπαικτικά. Με τράβηξε πάνω του, τα χείλη του ακούμπησαν τα δικά μου. Δέχτηκα πρόθυμα το φιλή του, τη γεύση του. Δεν ξέρω πόση ώρα φιλιόμασταν, θυμάμαι όμως ότι εκείνος το σταμάτησε και μαζί του σταμάτησαν και όλα γύρω μου. Γύρισε την πλάτη του και έφυγε, έτσι απλά. Έπρεπε να τον ξαναδώ.

Η Ηλέκτρα είναι μια γυναίκα γεμάτη αυτοπεποίθηση· προσηλωμένη πάντα στον στόχο της, ξέρει τι θέλει και τίποτα δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στην επιθυμία της. Έχει σχεδιάσει μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια στη φαινομενικά τέλεια ζωή της. Είναι επιτυχημένη κοινωνικά, επαγγελματικά, αγαπητή στον περίγυρό της και έχει μια υπέροχη σχέση με τον Στέφανο. Τίποτα όμως δεν της είναι αρκετό... Το ανικανοποίητο συνεχώς της κατατρώει την ψυχή...

Όταν γνωρίζει τον Δημήτρη σε ένα επαγγελματικό ραντεβού, αισθάνεται για εκείνον ακατανίκητη έλξη. Η αδιαφορία όμως που εισπράττει από μέρους του την εξωθεί στα άκρα. Η Ηλέκτρα έχει μάθει να παίρνει πάντα αυτό που θέλει με κάθε τίμημα. Ο μοναδικός τρόπος για να πλησιάσει τον Δημήτρη και να τον σαγηνέψει είναι να εισβάλει στην οικογένειά του και να προσποιηθεί τη φίλη στη σύζυγό του τη Δανάη. Και τότε ένα σκληρό παιχνίδι αποπλάνησης, γεμάτο με οικογενειακά μυστικά και ψέματα, ξεκινάει...

*Αλήθεια, πόσο καλά νομίζεις ότι
γνωρίζεις τους πιο κοντινούς
ανθρώπους της ζωής σου;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27561